

РЕШЕНИЕ

№ 4733

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3731** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е след отменително Решение № 3993/12.04.2023 г., постановено по адм. д. № 4485/2022 г., на Върховния административен съд, Осмо отделение, с което е отменено Решение № 1708/15.03.2022 г., постановено по адм.д. № 5745/2021 г. на Административен съд – София град. С последното състав на АССГ е отхвърлил жалбата на „Енерджи уърлд системс“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221719006713-091-001/31.12.2020 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., потвърден с Решение № 607/14.04.2021 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който е отказано право на данъчен кредит за данъчен период 07.2019 в размер на 90 000 лева по фактура № 3/31.07.2019 г., издадена от „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД, и е коригирана данъчната основа на декларирана през данъчен период 08.2019 г. / от 504 604,10 лева на 0 лева, поради непризнат ВОД по фактура № 33/01.08.2019 г., издадена на O. business L., VIN GB270737691/.

В първоначалната си жалба до съда, дружеството е изложило съображения за незаконосъобразност на обжалвания ревизионен акт, обосновавайки ги с твърденията, че са представени всички необходими доказателства за признаване на процесната

вътреобщностна доставка на стоки, включително и изхождащи от трети страна. Изложени са доводи за неправилност на изводите на органите по приходите за нереалност на доставките от „МАКСИ ГРУП БЪЛГАРИЯ ИНТЕРНЕСАНЪЛ“ ЕООД, по които не е признат данъчен кредит. Иска се отмяна на ревизионния акт и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание дружеството е представявано от адв. В., която уточнява, че поддържа жалбата срещу РА в частта, с която е начислен допълнително ДДС по фактура № 3/31.07.2019 г., издадена от „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД, както и че не е обжалвала дори и при първоначалното разглеждане на делото коригираната от 504 604,10 лева на 0 лева данъчната основа на декларирана през данъчен период 08.2019 г. доставка със ставка 0 % по фактура № 33/01.08.2019 г., издадена на O. business L., VIN GB270737691, тъй като не е начислен ДДС по тази доставка, нито са ползували данъчен кредит по същата. Счита, че в хода на производството пред АССГ са представени достатъчно доказателства за реалност на предмета на спорната доставка. Представя списък на разноските.

Ответникът – Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез юр. С. оспорва жалбата. Излага подробни съображения в депозирано писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221719006713-020-001/18.10.2019 г., връчена на 28.10.2019 г. на декларирания електронен адрес, изменена със Заповеди №Р-22221719006713-020-002/27.01.2020 г. и №Р-22221719006713-020-003/27.02.2020 г., всичките издадени от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК със Заповед №РД-818/10.05.2019 г. на и.д. директор на ТД С., е възложено извършване на ревизия на „ЕНЕРДЖИ УЪРЛД СИСТЕМС“ ЕООД за определяне на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от 01.07.2019 г. до 30.09.2019 г. Ревизионното производство е спряно със Заповед №Р-22221719006713-023-001/20.03.2020 г. и възобновено със Заповед №Р-22221719006713-143-001/17.09.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221719006713-092-001/19.02.2019 г., връчен по електронен път на 19.11.2020 г. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК не е подадено писмено възражение и не са представяни допълнителни доказателства.

Ревизията приключва с издаването на ревизионен акт №Р-22221719006713-091-001/31.12.2020 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Т. В. М., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 ДОПК на 13.01.2021 г.

С РА отказано право на данъчен кредит за данъчен период 07.2019 в размер на 90 000 лева по фактура № 3/31.07.2019 г., издадена от „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД, и е коригирана от 504 604,10 лева на 0 лева данъчната основа на декларирана през данъчен период 08.2019 г. доставка със ставка 0 % по фактура № 33/01.08.2019 г.,

издадена на O. business L., VIN GB270737691.

За ревизираните периоди дружеството е декларирало покупка на фасадни топлоизолационни плочи по фактура № 3/31.07.2019 г., издадена от „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД, с данъчна основа 450 000 лева и ДДС 90 000 лева, и вътреобщностна доставка на същите плочи към O. business L., VIN GB270737691 по фактура № 33/01.08.2019 г. с данъчна основа 504 604,10 лева. Чуждестранното дружество е било с валиден регистрационен номер за целите на ДДС към датата на доставката, като при проверка по линия на административното сътрудничество е установен, че не е осъществен контакт с представител на чуждестранното дружество и то вероятно е прекратило дейността си и е напуснало страната, като е deregистрирано на 30.11.2019 г.

Според представените доказателства – фактура, ЧМР и потвърждение – стоката е била транспортирана до Гърция за сметка на купувача. Установен е превозвачът, от когото са представени лиценз за международен автомобилен превоз на товари, фактури, ЧМР, счетоводни и платежни документи, договори за наети транспортни средства, счетоводни и платежни документи. Дадени са и обяснения как е превозена стоката. По тази доставка органите по приходите приели, че не са налице безспорни доказателства, удостоверяващи транспортиране на стоки, по-специално превозни такси, тахошайби, документи за зареждане на гориво и оригинално писмено потвърждение за получени стоки. Дружеството жалбоподател не разполагало със стоките, а получателят не е открит на адреса. „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД, като издател на фактурата, посочило, че стоката е предадена в [населено място], кв. Б., складова база Ф., представели били договор за доставка, протокол за отложено плащане, счетоводни документи. При проверката на това дружество е установено, че не е имало назначени лица по трудов договор, че не е подало годишна данъчна декларация по ЗКПО, извършвана му е ревизия, при която е констатирано, че издадената от него фактура не документира реална доставка, но начисленият данък се дължи по смисъла на чл. 85 ЗДДС.

В хода на ревизионното производство е проверен и предходният доставчик „Фризтех“ ЕООД, на когото искането за документи и писмени обяснения било връчено по реда на чл. 32 от ДОПК и доказателства не били представени. Установено е, че фактурата е отразена в дневника за продажбите за съответния период, а декларираният предмет на дейност е неспециализирана търговия. Органите по приходите посочват, че дружеството има установени задължения в големи размери, установени с ревизионен акт и по справки-декларации.

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите приели, че не е доказано транспортирането, мястото на натоварване и разтоварване на стоките, прехвърлянето на собствеността и наличността на стоки с такъв вид и количество, поради което не е безспорно доказано реално осъществена доставка по фактурата от „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД. Предвид това не било признато право на данъчен кредит по фактурата в размер на 90 000 лева за д.п. 07.2019 г.

Прието е, че е налице абсолютна симулация, тъй като е създадена правна привидност чрез фактуриране на неизвършени доставки.

При първото разглеждане на делото съдът е назначил съдебно-счетоводна експертиза, която установила, че няма плащания между дружеството жалбоподател и издалото фактурата дружество „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД, фактурите за транспорт са осчетоводени при транспортната фирма, платени са в брой

според представени дневни финансови отчети от касов апарат. Вещото лице посочило, че жалбоподателят притежава документите за доказване на вътреобщностна доставка. При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата „Енерджи уърлд системс“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221719006713-091-001/31.12.2020 г. за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че атакуваният РА № Р-22221719006713-091-001/31.12.2020 г., издаден от Е. М. С. – началник сектор и възложител на ревизията и Т. В. М. – главен инспектор по приходите, е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Оспореният РА е издаден в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл следва да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които, ако не бяха допуснати, биха довели до издаване на акт с различно съдържание, или които да са ограничили правото на лицето да участва в административното производство. Такива не се твърдят и от жалбоподателя, като спорът е правен и се свежда до отговор на въпроса дали правилно е отказано право на данъчен кредит за периода м.07.2019 г. в размер на 90 000 лв. по фактура № 3/31.07.2019 г., издадена от „Макси груп България интернешанъл“ ЕООД.

Правото на данъчнозадължените лица по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС да приспадат дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на Общата система на ДДС. Режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. По този начин се гарантира неутралитет по отношение на данъчната тежест върху всички икономически дейности независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (Решение от 21 февруари 2006г. по дело Н. и др., С-255/02, EU:C:2006:121, т.78; Решение от 21 юни 2011г. по обединени дела Mahagibben и Dбvid, С-80/11 и С-142/11, EU:C:2012:373, т.39).

Предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. Това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (Решение от 6 юли 2006г. по дело К. и R., С-439/04 и С-440/04, EU:C:2006:446, т.47 и Решение по дело Mahagibben и Dбvid, т.38).

От практиката на Съда на ЕС следва, че понятието „доставка на стоки“ не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик. При преценката за настъпване на данъчно събитие, националният съд следва да определя във всеки отделен случай в зависимост от фактите по делото, дали е налице прехвърляне на правото на разпореждане със съответната вещь като собственик (Решение от 18 юли 2013г. по дело Е. К, С-78/12, EU:C:2013:486, т.33 и 34).

Във връзка с доказването на факта на извършване на доставка на стоки следва, че

лицето, което иска да приспадне ДДС, трябва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това, като в съответствие с националните правила за доказването съдът дължи извършването на обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора в главното производство, за да определи дали претендиращият право на приспадане може да го упражни. За целите на тази преценка може да се вземат предвид данни относно доставки, предхождащи или следващи доставките, по които се претендира правото на приспадане, както и свързаните с тях документи като сертификати и свидетелства, издадени за транспортирането на стоките (Решение по дело С-78/12, точки 37 и 38; Решение на ВАС № 8931/02.07.2018г. по адм.д. № 9739/2017г; Решение на ВАС № 15737/20.12.2017г. по адм.д. № 9133/2017г; Решение № 199/08.01.2016г. по адм.д. № 14290/2014г.).

В конкретния случай се касае за доставка на фасадни топлоизолационни плочи с обем 3 000 м³, с данъчна основа 450 000 лв. и 90 000лв. ДДС. За ревизирия период дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по издадената фактура № 3/31.07.2019 г.

За установяване реалността на доставката на родово определени вещи, каквито са фасадните топлоизолационни плочи, следва да се установи факта на получаването им в съответния вид и количество в патримониума на получателя на доставката, т.е. дружеството жалбоподател, както и собствеността върху тези вещи от страна на доставчика. Към момента на издаване на фактурата следва да е установена наличността на тези стоки, собственост на доставчика. С цел установяване на тези обстоятелства ревизирият екип е извършил проверка на доказателствата за придобиването им от доставчика, както и по отношение на тяхната последваща реализация. В хода на ревизионното производство са представени приемо-предавателен протокол към фактурата, който съдържа само информация за вида на стоката, мярка и количеството ѝ. Но от него не може да се извлече информация за мястото на предаване и получаване на стоките, от кого и на кого са предадени. Установено е, че доставчик на прекия доставчик на жалбоподателя е „ФРИЗТЕХ“ ЕООД, като от информацията в дневниците за покупки на „М. Г. България интернешанъл“, ревизирият екип е направи извод за невъзможност да се установи, че дружеството е разполагало със същия вид и количество стока, която е фактурирана. В РД е посочено, че на „Ф.“ ЕООД е извършена ревизия в хода на която е установено, че дружеството не разполага с капацитет за извършване на проекната доставка на стока и не може да се легитимира като реален доставчик на стоката. Ревизирият екип е установил липса на доказателства относно транспортното средство, с което е извършен транспорт на стоките, не е осигурен достъп до счетоводството на доставчика, не са представени доказателства за извършени плащания, както между „ЕНЕРДЖИ УЪРЛД СИСТЕМС“ ЕООД и „МАКСИ ГРУП БЪЛГАРИЯ ИНТЕРНЕСАНЪЛ“ ЕООД, така и между последното и неговия доставчик – „ФРИЗТЕХ“ ЕООД.

Наличните в преписката доказателства, свързани с придобиването на стоките и упражняване правото на приспадане на данъчен кредит са: споразумителни протоколи (л. 69 и сл), фактура №3 (л.116 гръб), приемо-предавателен протокол от 31.07.2019 г.(л. 117), договор за доставка на стоки от 31.07.2019 г. За да обоснове последваща реализация на стоките жалбоподателят е декларирал и ВОД по смисъла на чл. 7 ЗДДС, за които са представени договор(л.115 гръб), фактура и ЧМР (л. 100 – л. 114 гръб). Прави впечатление, че по отношение на декларираната ВОД в ЧМР от 30.08.2019 г.

като тегло на стоката е посочено 1200 кг., а останалите ЧМР са за 2100 кв. Същевременно от прекия си доставчик жалбоподателят твърди да е закупил 3000 кубични метра фасадни топлоизолационни плочи. Предвид разликата в посочените мерки не може да се обоснове извод за идентичност на стоките.

Настоящата инстанция намира, че на анализ подлежи доставката, по отношение на която не е признато правото на данъчен кредит, а именно доставката по фактура №3/31.07.2019 г., с издател „МАКСИ ГРУП БЪЛГАРИЯ ИНТЕРНЕСАНЪЛ“ ЕООД, а заключението на органа по приходите за липса на ВОД, като последваща доставка със същата стока / фасадни топлоизолационни плочи/ не следва да се обсъжда, тъй като видно от оспорения РА за „ЕНЕРДЖИ УЪРЛД СИСТЕМС“ ЕООД е отказано право на приспадане на дан.кредит в размер на 90 000лв за декларираните покупки от „МАКСИ ГРУП БЪЛГАРИЯ ИНТЕРНЕСАНЪЛ“ ЕООД за периода 01.07.2019г - 31.07.2019г. Следователно, първо следва да се установи реалността на доставката по фактура №3/31.07.2019 г., за да може впоследствие придобитите по нея стоки да бъдат предмет на вътреобщностна доставка. Целта на ревизионното производство е установяване на данъчни задължения, върху конкретна данъчна основа, поради което в случая, определяйки дан.основа по ВОД в размер на 0.00лв., то следва че не се начислява заплащане на ДДС поради непризнаване на ВОД. Именно доколкото ВОД е функция от реалността на доставката от „МАКСИ ГРУП БЪЛГАРИЯ ИНТЕРНЕСАНЪЛ“ ЕООД, то в следващия дан.период м.08.2019г не е установено ДДС за внасяне поради липса на предпоставките за освобождаване на доставката от ДДС съгл. чл.53 ЗДДС и както сам жалбоподателя заявява в съд.заседание 15.06.2023г, че няма интерес да обжалва РА в тази мучаст.

Удостоверяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите, когато се касае за минал период спрямо този на ревизията, следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя.

Необходимо е освен фактическо наличие на резултат от осъществената доставка, удостоверяване и на обстоятелството, че получателят е придобил предмета на доставката от издателя на фактурата, по която се претендира право на приспадане на данъчен кредит.

Възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

1. качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/,
2. притежаването на данъчния документ от получателя - чл. 71, т. 1 ЗДДС,
3. получаването на стоките /услугите по доставката/ "...действителното извършване на облагаемата сделка..." според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/ и
- 4.отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. Щом

придобиването на правото на разпореждане като собственик със стоката /вж. чл. 14, § 1 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 6 от ЗДДС/ и получаването на услугата /чл. 9 от ЗДДС/ са елементи от фактическия състав, пораждащ правото на приспадане, то за претендиращото данъчно предимство ДЗЛ е задължението да установи с убедителността на пълното доказване осъществяването на тези правно релевантни факти - чл. 154, ал. 1 ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК. Съгласно константната съдебна практика наличието на фактура и счетоводното отразяване не е достатъчно условие за възникване на правото на приспадане на ДК. Индивидуализирането на вещите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик, следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ.

Видно от приложенияте към административната преписка доказателства, в нито едно от тях не се съдържат данни, които еднозначно да индивидуализират процесните стоки по вид, размер, производител и т. н. Със сключения между страните договор не са договорени нито конкретни количества, нито цени на съответните доставки.

Доказването на реална доставка на стоки изисква установяване на обстоятелствата, че доставчикът е разполагал със стоки от същия вид и количество като фактурираните и че това количество физически е предадено на получателя. Установяването на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока, съответно нейното предаване на получателя, предполага изследването за предходните и последващите продажби, съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при получателя и т. н.

С оглед формалния характер на приложенияте доказателства и липсата на безспорни такива в подкрепа реалността на доставката, както при ревизираното дружество, така и при прекия доставчик, органите по приходите са пристъпили към извършване на проверка на предходния доставчик „ФРИЗТЕХ“ ЕООД. От това дружество не са представени никакви документи, справки и писмени обяснения, необходими за извършване на насрещната проверка. Установено е счетоводно отразяване на фактура за продажба към „МАКСИ ГРУП БЪЛГАРИЯ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД, което както се посочи обаче не удостоверява реалността на доставката само по себе си.

Съдебната практика, към която и настоящият съдебен състав се придържа е категорична, че за да се ползва получателят по една доставка от данъчната привилегия да приспадне платения от него ДДС е необходимо да установи на първо място, че доставката е реално извършена, по

аргумент на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС т.е стоките и услугите трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната. В този смисъл са и решенията на СЕС - Решение 06.12.2012 г. по дело C-285/2011 г., Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 г., Решение от 29.04.2004 г. по дело C-152/02 и др.

С оглед обстоятелството, че в случая се касае за родово определени вещи и съгласно чл. 24 ал. 2 от Закона за задълженията и договорите собствеността върху същите се прехвърля с определянето им по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. Наличните по делото приемо-предавателни протоколи не осигуряват в достатъчна степен индивидуализиране на стоките, за да се кои точно вещи са отделени от рода си и дали същите са предмет на последващи доставки.

Начислявайки ДДС без да е налице реална доставка какъвто е настоящият случай обуславя неправомерно начисляване на данъка и лишава жалбоподателя от право да приспадне дан.кредит като получател на доставката. Действително съдебната практика е насочена към признаване право на данъчен кредит, независимо дали ДЗЛ е проверило дали издателя на фактурата има наети работници, складове или, че разполага с технически възможности за изпълнението им / собствени или наети МПС –та/, дали има плащане по фактурите , регистриране касови апарати от доставчиците и т.н, без органа да е установил въз основа на обективни данни, че това лице е знаело или е било длъжно да знае, че сделката с която обосновава правото на приспадане на ДК е част от дан.измама, извършена от посочения издател или от др. стопански субект нагоре по веригата / Решение № 12375/26.09.2013г по к.а.д № 539/2013г на ВАС , Решение №16572/11.12.2013г по к.а.д № 11266/2013г на ВАС , Решение № 2364/19.02.2013 г. по к.а.д № 6075/2012г на ВАС, Решение на СЕС по дело C-324/11; C-80/11г; C-142/11; C-18/13.

Позоваването на практиката на СЕО и СЕС не освобождава съда от задължението да прецени доказателствата за наличие на предпоставките за признаване на данъчния кредит по ЗДДС, първата от които е осъществяване на доставките на стоки и услуги по спорните фактури. От значение за признаване право на ДК е данъкът да е начислен правомерно, което означава да е налице данъчно събитие, т. е да е прехвърлено правото на собственост върху стоките или да са извършени услугите. Изводите на съда не са в противоречие с цитираните от проц.представител на жалбоподателя решения на СЕС, както и с други в същия смисъл, тъй като в своята константна практика СЕС приема, че право на данъчен кредит е налице само когато са извършени доставки, които обстоятелства подлежат на доказване с допустимите

доказателствени средства, както в хода на ревизионното, така и в хода на съдебното производство. Правилото, че за да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката, е необходимо да е налице реално осъществена доставка, важи с пълна сила по отношение на конкретните доставки. Законът не свързва правото на данъчен кредит, единствено с издаването на фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки, което представлява предпоставка за начисляване на данък от доставчика и съответно - за възникване право на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката, каквото в случая не е налице .

С оглед изложеното дотук съдът намира, че РА № Р-22221719006713-091-001/31.12.2020 г. е законосъобразен като не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Основателна е претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. С оглед материалния интерес на основание чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. (ДВ, бр. 88 от 2022 г.), „ЕНЕРДЖИ УЪРЛД СИСТЕМС“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер на 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв, т.е. 2650 лв. + 8 на сто от 65 000, което се равнява на 5 200 лв. или общо 7 850 лв. за настоящата инстанция, както и на основание чл. 226, ал. 3 АПК сума в размер на 7 850 лв. за юрисконсултско възнаграждение пред Върховния административен съд или общо в размер на 15 700 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ оспорването на „ЕНЕРДЖИ УЪРЛД СИСТЕМС“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221719006713-091-001/31.12.2020 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., потвърден с Решение № 607/14.04.2021 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА на „ЕНЕРДЖИ УЪРЛД СИСТЕМС“ ЕООД да заплати на по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер на 15 700 (петнадесет хиляди и седем стотин) лева за процесуално представителство пред настоящата инстанция и пред Върховния административен съд.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: